

כביר. שם נקבע: הראש נכרת מהגוף בעזרת מסור השמלי.
 בשעה 9.00, שעתיים וחצי אחרי שנמצאה שקית הניילון בעלת התכור לה המזועזעת. הגיעו השוטרים לביתה של מי שפחה אלמליח בבתיים. בני-מישפחה של נאוה אלמליח בת ה-11 ציפו כבר עשרה ימים לסימני-חיים כלשהו מבתם. הם ציפו לרגע שתימצא, עדיין האמינו בכל ליבם שהיא תחזור בריאה ושלמה. האחים הבוגרים, יוסי (29) ויעקב (27), הצטרפו לחיפושים הנרחבים שערכה המישרה במרחב יפו ובתיים. האב, מחלוף, נסע כמה פעמים לבני-ברק ולירושלים כדי לשמוע עצת-רבנים. הבית עצמו הפך מור-ומשונים, פאראפסיכולוגים ורמאים וגוני-בידעת אחרים. כל אחד מהם הבטיח ש-הוא זה שימצא את הילדה האובדת. ה-מישפחה התייחסה לכולם בסבלנות ובני-מוס. האם, מזל, והאחות, אפרת (19) איר-חו את כל הבאים — הקרואים והלא-קרואים. קשה היה לוותר על כל תיקווה, גם אם נראתה בלתי-מצאוית.

אך כפי השוטרים שהתייצבו בבית-המישפחה בבוקר היום השני לא היתה בשורה מעודדת. הם באו לבקש שמישהו מבני-הבית יצטרף אליהם כדי לזהות חלק של גופת נערה או ילדה, שמצאו באותו הבוקר. האח הבכור, יוסי, נבהל. הוא אמר שאינו מסוגל לכך. יעקב, הצעיר ממנו, האב ועוד קרוב, שהיה עימם באותה עת בבית, הצטרפו לשוטרים.

במכון הפאנתולוגי זיהו השלושה בווד-אות את העגילים שהיו לאזניה של נא-וזה. הנורא מכל, שמפניו חששו, נתקיים. כשהוחזרו מארכיביבר, נתלוה אליהם

אמא בלידנסת

מזל אלמליח (מצד שמאל) בחברת שכנותיה, מביטה מחזרה שרליבה, שוחחה ודאגה לכל המבקרים שבאו לעודדה.

תברותיה בכיתה ו' בבית-הספר גורדון בבתיים קינאו בה תמיד. ילדה כמו נאוה, סיכמו לעצמם החוקי-רים, לא רק שלא תברח מהבית, היא גם תחשוש מפני אנשים זרים ברחוב. לכן, כבר למן היום הראשון הם גיבשו השערה שנראתה להם בעלת הסבירות הגבוהה ביותר: הילדה נפלה קורבן למעשה פלג-לי של חטיפה כבוח. כנראה עלידי סו-טהימן.

בשבת האחרונה, יומיים לפני שנמצאו חלקי הגוויה המבוררת על שפת-הים, עצי-רה המישרה סוטה שנטפל לילדה בת גילה של נאוה, באותו איזור שבו היא נעלמה. האיש הכחיש בתוקף כל קשר להיעלמות, אך נותר בינתיים במעצר. גילוי הגופה אישר את חששותיהם ה-כבדים ביותר של החוקרים, אך טרם הור-ביל אותם אל תשוד כלשהו במעשה-הזוועה. אם יתפס האשם, יוכלו לרשום לזכותם הצלחה מקצועית גדולה, ומעל-יל-די גושדון תוסר אימת המטרף. אך לבני-מישפחה לא תמצא נחמה. גילה ריזין

בון. הוא הזעיק למקום את אנשי המח-לקה לזיהוי פלגלי.
 מייד עם היעלמה של נאוה, הוקם צוות חיפושים וצוות חקירה מיוחד, בפיקודו של אלברט מוספייה, מפקד מר-חביפו. היה זה הצוות הגדול והמגוון ב-יותר שהוקם בעקבות מקרים דומים. אנ-שיהצוות לא היו אופטימיים. הם יזרו את פרטי החקירות הקודמות, בעניינם של הנערה שלומית, שנעלמה לפני שנה ואר-בעה חודשים מבית-החולים אינונים וילד יואל כרמלי מגביעת-שמאל, שנעלם לפי-גי ארבעה חודשים. המכנה הפשוט, ה-יחידי בשלב זה, בין השלושה, הוא שה-מדובר בילדים, שאינם מסוגלים לדאוג לעצמם. במישרת רמתגן עדיין פועל צוות-חקירה העוסק בתעלומת יזל כר-מלי, אך אין בידו אף קצה-חוט שיוביל לפיענוח.

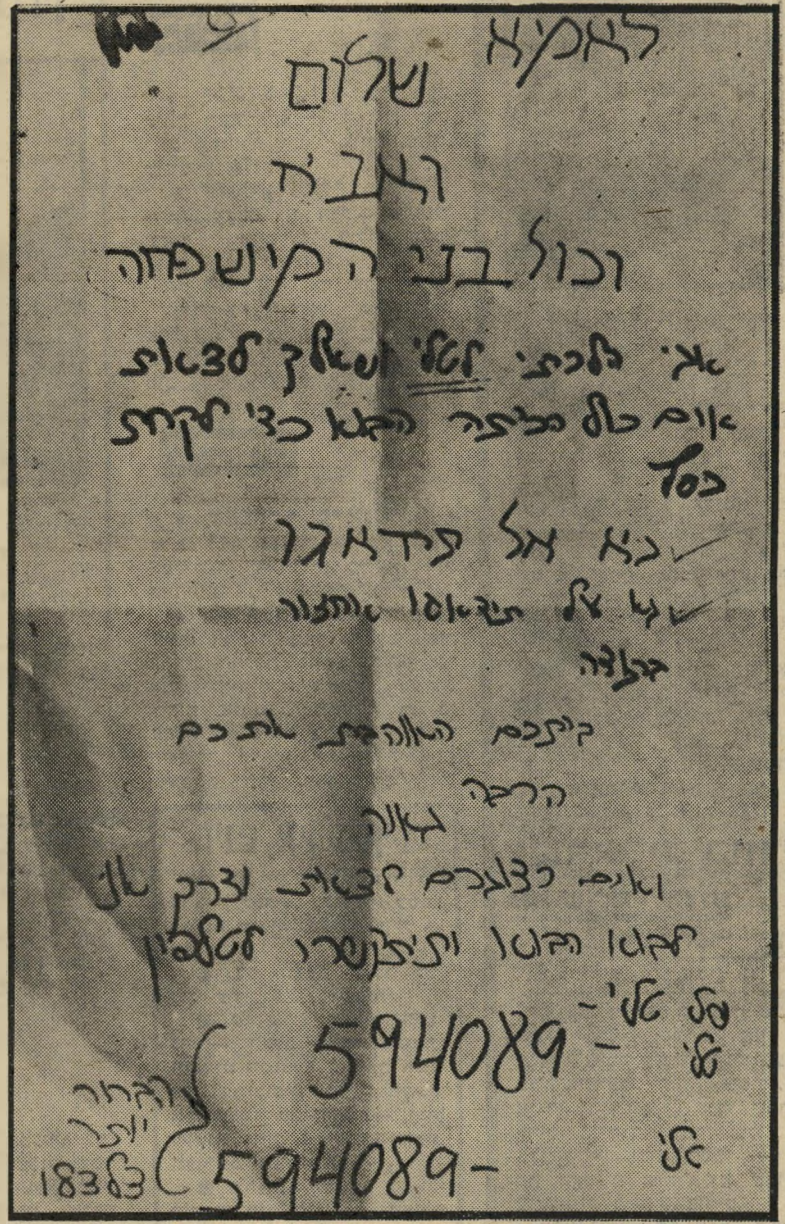
דף מחברת

בידי הצוות מבתיים היה, לכאורה, חוט כזה, בטרם צאתה מהבית, ב-שעות-הצהריים של ה-20 במארס, השאי-רה נאוה פתק להוריה, שנמו באותו הזמן את שנת-הצהריים.

הדף, שנחלש ממחברת משובצת, שעליו נכתבו בכתיב-יד ילדותי 49 מילים, בחמי-שה צבעים שונים, שימש את החוקרים בראשית דרכם. פסיכולוג המישרה, צבי ידין, שנעזר בפסיכולוגיילדים ובשני גר-פולוגים, יכול היה לקבוע מייד: הילדה לא כתבה את המכתב תחת לחץ נפשי, ולא ניכרים בכתיבה סימני חרדה יוצ-אתדופן. לכן, למרות שיכלו להתרשם מקריאה ראשונה שלפניהם מיכתב-פרידה, שללו המומחים מייד את האפשרות שה-ילדה נמלטה מביתה. הילדה נהגה לפור בביתה פתקים שהפנתה במיוחד אל אמם, וגם את השורות החוזרות הם הסבירו ב-נקל: האם, מזל, היא קיצרת-ראייה, ו-נאוה חששה כי היא תקשה לקרוא את כתבידה.

אילו היתה הילדה מתכוונת להודיע להוריה על בריחה, היא היתה משאירה מסר הרבה יותר ברור, ובוודאי גם היתה מתארגנת לכך. ילדה אינטליגנטית כמוה היתה לוקחת עימה בעת בריחה לפחות כמה חפצים. אך בחדרה לא חסר דבר. בדיקה לעומק של כתב-היד ותוכנו איפ-שרו לחוקרים להכיר את הפרופיל הנפשי של נאוה. ניכר היה שילדה יש חרדת-עויבה גבוהה, ושהיא טרחה לאמת כל הזמן אהבתאם. הפתקים שנהגה להשי-איר להוריה, וביחוד לאמה, היו חלק מ-מסר מתמיד: אני לידכם, רוצה אתכם כל הזמן, תואהבו אותי.

האם ושאר בני-המישפחה אכן סיפקו את רצונה של בת-הזקונים באהבה. היא נהנתה מכל טוב, מפינוק ומתשומת-לב.

הנתן היחיד שהיה בידי החוקרים הוא הפתק שהשאירה נאוה לפני שיצאה מהבית. אחרי בדיקתו על-ידי מומחים היה ברור לצוות החוקרים שהילדה לא ברחה מתבית, אלא נפלה קורבן למעשה פלגלי של סוטהימן.

הים מתל-ברוך ועד הרצליה. בים פיטרלה סירה של מישרה-החופים. סמל המישרה שמואל לוי, שצעד רגלי לאורך החוף, גילה בחוף-הנכים, הסמוך למלון אכדיה, חלק נוסף של הגווייה: שוק במצב ריק-אמבולנס של מגן דוד אדום. רופא וחור-בש הזריקו להוריה של נאוה זריקות אר-געה, ונשארו בתברתם כל היום. בינתיים המשיכו שוטרים, אנשי המיש-מר האזרחי ומתנדבים לטרוק את חוף-

האח יוסי לא היה מסוגל להיכנס פנימה. הככור במישפחה אלמליח, יוסי, ליד תחנת המישרה בבתיים.